

Λόγοι Θεάτρου [16-24 Μαΐου 2019]

---

 rejected.gr/logoi-theatrou-1605/

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* **φωτογραφίες** | λευτέρης τσινάρης */*
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης

...και ποιος σου είπε ότι δεν είναι όλα θέατρο;

Ολοκληρώθηκε το «Δείπνο» στο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ, με εισπρακτική επιτυχία, αν και η παράσταση διακρίνονταν καλλιτεχνικά από «αμηχανία» ως προς τη σκηνοθεσία και τις ερμηνείες που -εν τέλει- δεν άφηναν κάτι στον θεατή. Το έργο θα συνεχίσει και του χρόνου την πορεία του, στο ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΘΕΑΤΡΟ της Αθήνας. Ξεκίνησε με γεμάτες καθημερινά αίθουσες και φουλ προπωλημένες βραδιές στον ίδιο χώρο, το «Master class» με τη Μαρία Ναυπλιώτου. Και θα συνεχίσει ως τις αρχές Ιούνη. Αρκετά καλά «πηγαίνει» ο «Ερωτευμένος Σαίξπηρ» με τον Βασίλη Χαραλαμπόπουλο, ενώ ολοκληρώνει το «ART» αυτή την Κυριακή τις παραστάσεις του, στο ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ. Στο Μπενσουσάν Χαν, το έργο του Δαμιανού Κωνσταντινίδη, είναι πλήρες από κόσμο (και δίνει άμεσα παράταση μέχρι τέλος Μάη κι όποιος προλάβει), ενώ ο Σάκης Μπιρμπίλης τολμά στο μικρό θέατρο της Μονής Λαζαριστών, με τον ιδιαίτερο «Ωκεανό».

Τέλος, στο θέατρο ΑΥΛΑΙΑ, μεταμεσονύχτια για δύο νύχτες έρχονται «Τα Τέσσερα Κοριτσάκια» του Χρήστου Καρασαββίδη, μια «προχώ» παράσταση με μεγάλο ενδιαφέρον.

...και ποιός σου είπε ότι δεν υπάρχει διπλό φονικό, τον Μάιο, στην Θεσσαλονίκη;

Στο θέατρο ΑΥΛΑΙΑ, η «Φόνισσα» του Άλλοτε, από τη Βαρβάρα Δουμανίδου, παρουσιάζει κινηματογραφικά, το βιβλίο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη. Σε ένα σκηνικό που θα ζήλευαν πολλές «επαγγελματικές» παραστάσεις, για ένα δώρο δίχως διάλειμμα, μια παράσταση που πάει παραπέρα την ομάδα της, σε σχέση με όλα όσα έχει παρουσιάσει στο παρελθόν. Δούλεψαν πολύ και φαίνεται στο αποτέλεσμα. Έξυπνο εύρημα, ο συγγραφέας στη «γωνιά του», ερμηνευμένος από τον Δημήτρη Βασιλειάδη, να «συμμετέχει» αφηγούμενος -και όχι μόνο- καπνίζοντας τα τσιγάρα του. Φύγαν τα ρετρό, αποχώρησαν τα «κουτάκια» των στερεότυπων και ο Μάιος σου παρέχει από επιλογή έως διπλές «θεάσεις». Από σένα εξαρτάται...

.. και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση για αυτή την εβδομάδα;

Όταν πας να δεις παράσταση, που ξέρεις ότι είναι καλή, μα εκείνη σου τραβάει το χαλί, κάτω από τα πόδια...ναι. Ο Νίκος Κουρής «έσπασε» το ταβάνι υποκριτικής που είχε φτιάξει τα τελευταία χρόνια και όρμησε παραπέρα. Και κατάφερε να είναι απολαυστικός. Όπως και η Λουκία που έδωσε με όλο της το είναι, μια εντελώς διαφορετική ερμηνεία. Η χημεία των δυο τους, όσο λίγες τη

φετινή χρονιά. Μαζί τους ο -εξαιρετικών δυνατοτήτων- Γιάννης Δρακόπουλος (μέγας μάστρος του μέτρου στο σανίδι, χρόνια τώρα) και ο Μιχαήλ Ταμπακάκης. Το αγόρι που πρωτοεντοπίσα στην Κατερίνα Ευαγγελάτου και τη Σοφία Φιλιππίδου. Εκείνος που ξεχωριζε δίπλα στον Λαζόπουλο και στη «Γίδα» που παρουσιάζεται αυτό το ΠΣΚ στο θέατρο ΑΜΑΛΙΑ, είδα το σκηνικό του ανερχόμενο «βάρος» στο φουλ. Ένα υπέροχο κουαρτέτο ηθοποιών στο έργο του Αλμπι. Καθρέφτης η ζωή και κλειστά τζάμια του αντικατοπτρισμού και της παραμόρφωσης. «Σε αγαπώ, γιδογαμια μου. Κι ας με γείωσες, ας με πέταξες στο τίποτα. Κι ας με γκρέμισες. Μα σου το υπόσχομαι, μάρτυς μου ο Θεός... θα σε γκρεμίσω μαζί μου».

Τελειώνοντας, ρώτησα την Άννα Κοκκίνου για τους «Μίμους» που παρουσιάζει στην Αθήνα, στο θέατρο της, την ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ποιοί είναι οι «Μίμοι» κατά τη γνώμη της, το 2019, και τί σημαίνει για την Άννα, το θέατρο ΣΦΕΝΔΟΝΗ. Και εκείνη απάντησε...

«Αυτό που μπορούν να κάνουν οι Μίμοι σε »ένα περιβάλλον σε σύγχυση» είναι να επιδράσουν πάνω του με την τέχνη τους, τη χάρη και το πείσμα τους και να το αλώσουν, να το γελοιοποιήσουν, να το αποδυναμώσουν, να το διαλύσουν. Να προσφέρουν στους συμμετέχοντες την ελευθερία που τους στερεί η σύγχυση. Να εξαφανίσουν το φόβο και την υποκρισία. Να δώσουν πίσω στον κόσμο αυτό που του ανήκει: την ελαφράδα και την ξεγνοιασιά. Να παρουσιάσουν τις ανθρώπινες αδυναμίες με γέλιο και αυτοσαρκασμό, διώχνοντας το θυμό και τη σοβαροφάνεια που επιβάλλει η σύγχυση. Αυτοί είναι οι Μίμοι το 2019.

Το θέατρο αυτό δημιουργήθηκε σε μια στιγμή της καλλιτεχνικής μου ζωής που είχα ανάγκη να δω σε βάθος τι είναι η δουλειά μου και τί σχέση έχω με αυτήν. Πόσο πραγματικά την αγαπάω. Εδώ έμαθα τη ζωή και την Τέχνη. Την Τέχνη μέσα από την μανία της δουλειάς και τη ζωή από τις τεράστιες δυσκολίες να το κρατήσω. Έγινε ο «χώρος» μου, το περιβάλλον, ό,τι νιώθει κανείς και με τον τόπο του, την πατρίδα του».

* οι «Λόγοι Θεάτρου» δίνουν ραντεβού το φθινόπωρο. Μέχρι τότε, μόνη εξαίρεση, οι «Λόγοι Επιδαύρου», που θα παρουσιαστούν τον Ιούνιο. Καλό Καλοκαίρι και να βλέπετε θέατρο! Μόνο όταν υπάρχει λόγος (σοβαρός)...